

10/2016
158

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Draží čtenáři farního časopisu,

milovými kroky se blížíme k závěru Svatého roku milosrdenství, který papež František předložil světu, Církvi a každému z nás jako jeden z hlavních pilířů života každého člověka. Milosrdenství je opravdová síla, která může člověka i tento svět zachránit ze smrtelné rakoviny, jimiž stvoření trpí. Na to existuje jeden lék, jak říká papež, *Mizerikardin*, jímž můžeme vyléčit sebe, druhé a celý svět – „*Milosrdenství je jedinou cestou k překonání zla.*“

Papež František vyzval mladé lidi na Světovém setkání mládeže v Krakově, aby se stali apoštoloy Božího milosrdenství, aby je přinášeli do svých rodin, aby je uskutečňovali ve svých vztazích, aby jimi doslova nakazili celý svět. A je to výzva i pro nás, abychom světu odevzdali tento oheň milosrdenství. Můžeme se učit od první mezi apoštoloy Božího milosrdenství sv. Faustyny Kowalské.

Toužím se celá proměnit ve Tvé milosrdenství a být Tvým živým odleskem, Pane; at' ta největší Boží vlastnost – Jeho nekonečné milosrdenství – pronikne skrze mé srdce a mou duši k bližním.

Pomoz mi, Pane, aby byly milosrdné mé oči, abych nikdy nepodezírala a nesoudila podle vnějšího zdání, ale abych hleděla na to, co je v duších bližních pěkné, a spěchala jim na pomoc.

Pomoz mi, Pane, aby byl milosrdný můj sluch, abych se skláněla k potřebám bližních, aby mé uši nebyly lhostejné k bolestem a nářkům bližních.

Pomoz mi, Pane, aby byl milosrdný můj jazyk, abych nikdy o bližních nemluvila špatně, ale pro každého měla slovo útěchy a odpuštění.

Pomoz mi, Pane, aby byly milosrdné a plné dobrých skutků mé ruce, abych dokázala činit bližním jen dobro a sama přijímala těžší a hrubší práce.

Pomoz mi, Pane, aby byly milosrdné mé nohy, abych vždy spěchala bližním na pomoc a ovládala svou ochablost a únavu. Můj opravdový odpočinek je sloužit bližním.

Pomoz mi, Pane, aby mé srdce bylo milosrdné, abych měla soucit se všemi utrpeními bližních. Neodmítnu své srdce nikomu.

Můj Ježíši, proměň mě v sebe, vždyť Ty můžeš všechno.

o. Jakub

Sv. Jana Emilie de Villeneuve

Narodila se 9. 3. 1811 v Toulouse ve Francii jako třetí dcera markýze Louise de Villeneuve a Rosalie d'Avessens. Dětství prožívala na zámku v Hauterive u Castres v regionu Midi-Pyrénées. Po úmrtí matky a starší sestry se v 17 letech musela začít starat o domácnost. Jana Emilie byla v dětství zvyklá žít v komfortu, ale s poznáváním evangelia a světa si začala uvědomovat potřeby mladých, kteří pracovali v otcově textilce, i nemocných, děvčat, ze kterých se stávaly prostitutky a osob, které skončily ve vězení. Pro ně pro všechny pocítila touhu k oběti a službě Bohu, aby i tito lidé byli schopni si osvojit křesťanské hodnoty a dojít k Bohu. Své přítelkyni Coraly svěřila přání vzdát se všeho s vysvětlením: „Mám pocit, že Pán mě zve k velké oběti, a vidím, že nemohu odmítnout, že to, jak jsem si užívala, mne vzdalovalo od vůle Boha, který se rozhodl narodit ve chlévě, pracovat, trpět i zemřít za nás.“ Emilie v roce 1836 založila v Castres se dvěma družkami novou kongregaci „Sestry Neposkvrněného početí Panny Marie“. Bylo to 8. prosince, i když ustanovení svátku je spojeno až s vyhlášením dogmatu v r. 1854. Pro řeholní oděv si sestry zvolily modrou barvu, proto se jim začalo říkat „modré sestry z Castres“. Jejím duchovním pomocníkem byl jezuita o. Le Blanc. Brzy otevřela druhou komunitu, jejíž sestry se staraly o vzdělávání dívek, katechetickou výuku a o nemocné. Své plány Jana Emilie rozšířila i přes oceán až na západní pobřeží Afriky, do oblastí, které byly nejvíce postiženy epidemiemi. Za pomoci mladého misionáře o. Libermanna přistály v roce 1848 první sestry u Dakaru. Jejich komunity se v tomto roce rozšířily z Francie do Senegalu a Gabonu v Gambii. Jana Emilie Boha vášnivě milovala a v jeho lásce žila pro nejchudší. S velkou pokorou mu Emilie svěřovala toto společné dílo a připomínala spolusestrám, že situaci, stav lidského nitra a života může změnit jenom Bůh. Chtěla mezi nimi, jako sobě rovnými, působit a obnovovat jejich lidskou důstojnost po příkladu Ježíše Spasitele. V roce 1853 Jana Emilie ze zdravotních důvodů odstoupila z funkce generální představené. Za velké epidemie cholery podlehla tomuto onemocnění 2. 10. 1854 ve věku 43 let. Její pohřeb se konal v kostele sv. Jakuba v Castres. 6. 7. 1991 byly papežem Janem Pavlem II. uznány její „hrdinské ctnosti“ a byla prohlášena za ctihodnou. K blahorečení Jany Emilie došlo 5. 7. 2009 v Castres papežem Benediktem XVI. Svatořečena byla 17. 5. 2015 papežem Františkem na náměstí sv. Petra v Římě. Církev si ji připomíná 2. října.

MS

Sám se sebou

Jaké to jen je, být sám se sebou? A nebo být sám sebou?

Když tak stojíte vysoko na kamenech, na kterých už v čase před vámi stálo mnoho jiných, nad sebou máte nekonečně modré nebe se sluncem a kolem sebe máte absolutní ticho, tak v tu chvíli nejspíš každého z nás napadne, že je teď právě ta chvíle, kdy je sám se sebou.

V tichu veřejné samoty města, kterou máme každý běžný den kolem sebe, na to mnozí často zapomínáme, ale uprostřed krásných hor, ve kterých jsme mohli necelý týden být, jsme měli šanci věnovat se i sobě.

Mohli jsme si sebe například představovat jako ten nejmenší kámen, který v tom nekonečnu hor byl. Mohli jsme si užít skutečnost, že by bez toho malinkatého kamene – bez nás, nebyla ta přítomnost celá. A taky to, že je nám v tomto společenství dobře, a že jsme tady rádi.

Putování po vysokých horách nebylo závodem sportovců, ani soutěží horolezců o první místo. Naopak, měli jsme nesobeckou možnost po výstupu na kamenitou horu oslavit každý sám po svém, třeba i v tichosti osobní modlitby, své velké horolezecké vítězství!

A tak poděkujme v radosti za tento čas, za tyto chvíle. A tak děkujme s radostí i všem, kteří se starali o provoz, vařili nám, připravovali plány cest a program, všem, kteří se starali o nás samotné.

Věřme, že návštěva v pastoračním domě Velehrad v St. Martin nebyla návštěvou poslední. Já věřím, že ty hory tam na mě budou čekat!

Lenka

Splněný sen

Asi před třemi roky mi můj sportovní brácha poslal fotky z dovolené, jak s manželkou zdolávali ferraty v Dolomitech. Tenkrát jsem se nad těmi fotkami rozplakala. Tolik jsem toužila něco takového zažít a tak se to zdálo nemožné...

A ejhle, dobrý Bůh mi můj sen splnil. Když jsem stála pod křížem na nějakém neuvěřitelně vysokém vrcholu (názvy jsem se ani nesnažila zapamatovat), pod sebou v takové hloubce, že se až točila hlava, zelenomodré horské jezero, chtělo se mi chválit Pána a děkovat mu každou buňkou svého těla i své mysli. Vytáhla jsem z batohu flétničku a tak blízko nebi hrála *Blíž k tobě, Bože můj a Bože, chválíme Tebe* a ještě jednu mariánskou... nádhera. Potěšila jsem tím i nějaké rakouské turisty 😊.

O. Vítězslav nám první den dal vybrat papírek s nějakým citátem z Bible o horách, ať to na sebe někde nahoře necháme působit. Vytáhla jsem si: *Kdo doufají v Hospodina, jsou jak hora Sijón: nepohne se, strmí věčně. Kolem Jeruzaléma jsou hory, kolem svého lidu je Hospodin, nyní i navěky. Ž 125* Když pak kolem sebe na všechny strany vidíte ten mohutný a velebný masiv hor, začnete tu stálost Hospodinovu vnímat úplně jinak, tak nějak plasticky. Můžte se mi to slovo při fantastických výhledech vracetelo o usazovalo se pevně do srdce.

A ještě jeden postřeh. Myslela jsem, že budu mít při zdolávání stěn v těch výškách,

ze kterých by byl pád smrtelný, strach. Ale nestalo se. Nadšení tak opojné a šťastné z volnosti a krásy mě úplně pohltilo a já lezla a skákala ve výškách jak horská koza, ovšem při lezení jsem se dívala přesně jen na další krok a úchyt. Nikdy ne do úděsné hloubky pod sebou ani do výšky před sebe... Jeden krok člověk vždycky zvládne. A to si spolu se splněným snem z velehor odnáším v batůžku svého srdce.

Teta Fany

KNĚŽSKÉ PUZZLE, Pavel Moravec

1. vydání: Cesta, Brno 2014

Když mi sestra půjčila knížku Pavla Moravce Kněžské puzzle, začala jsem v ní poctivě číst. Moc jsem se na ni těšila, protože jeho kniha Mozaika je opravdu velmi čtivá, jde přímo k věci. Klasicky jsem začala předmluvou a autorovým úvodem a poté se dostala k první kapitole, která je věnována modlitbě Věřím v Boha. A ta mě dostala. I kdybych si z té knihy nebyla přečetla nic jiného, tak to stačilo. Z této modlitby totiž vyzařuje velká víra člověka v Boha...

Kniha je rozdělena do tří velkých kapitol. První kapitola obsahuje tematická zamyšlení např. na jednotu křesťanů, manželství, kněžství, moudrost stáří apod. Druhá kapitola se zamýšlí nad konkrétními úryvky z Nového zákona: sůl země, rozséváč, kananejská žena, nastavení druhé tváře ... a poslední kapitolu tvoří zamyšlení podle liturgického roku: vánoční příběh, svátek svatého Štěpána, Velikonoce, misijní neděle apod.

A přání autora na závěr, cituji: „Myslím si, že nejdůležitější povinností křesťana není ani tak být každou neděli v kostele a jednou za čas se vyzpovídat. Za podstatné pro zralý křesťanský život však považují neustále se ptát po Bohu a snažit se jej pouštět do svého života. Kéž i tato kniha je dobrým průvodcem na této cestě.“

Ukázka:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země – Věřím v Boha, který stvořil svět a který je v něm přítomen. Ne vždy ho vnímám a jsou období v mém životě, kdy mám pocit, že se mi někam vytratil. Ale přesto věřím v Boha, který mě má rád.

I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho; jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontiem Pilátem, ukřižován umřel i pohřben jest; sestoupil do pekla – Věřím v Krista, který žil obyčejný lidský život. Zakusil, co je to láska i co je to odmítnutí. Zakusil oporu od druhých i opuštěnost. Zakusil, co je to bolest, osamělost a strach. Ponořil se do tajemství smrti.

Třetího dne vstal z mrtvých – Věřím, že všechno má nějaký vyšší smysl, i když ho zrovna nemusím chápat. Věřím, že Bůh dokáže má životní zranění proměnit v něco krásného.

Vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího; odtud přijde soudit živé i mrtvé – Věřím, že Bůh je láska, ale zároveň je náročná láska. Láska, která vyzývá k následování a k přetváření světa k lepšímu. Věřím v Boha, který chce i mne samotného použít k tomu, aby jeho láska mohla přicházet na tento svět...

LŠ

JSEM STATEČNÁ?

„Pořád se mi smějou, že se bojím,“ stěžovala si mi hořce moje malá neteř Laurinka na své starší sestry. „A mají pravdu!“ dodala překvapivě sebekriticky a upřela na mě svá nebesky modrá kukadla v důvěře, že s tím něco udělám.

„A čeho se bojíš?“ ptám se. „Pořád něčeho. A často,“ zkrroušeně odpovídá Laurinka.

„Víš ty co? Poradím ti takové zaklínadlo proti strachu. Až se budeš zase něčeho bát, pomalu si ho řekneš a uvidíš.“ Laurinka se konečně maličko usmála a napjatě čekala na kouzelnou formuli.

„Tak dávej dobrý pozor. Řekneš si potichu: ‚Jsem statečná!‘ A odpovíš si pravdivě: ‚Moc tomu nevěřím.‘ Řekneš si tedy podruhé: ‚Jsem statečná!‘ A odpovíš si: ‚Že by to byla pravda?‘ A potřetí řekneš nahlas a pevně: ‚JSEM STATEČNÁ!‘ A to už pravda bude, protože se pro to v tu chvíli rozhodneš.“ Laurinka si to celé poctivě přeříkala a bylo vidět, že to bere smrtelně vážně.

Hned další den její statečnost prověřil život sám. Nad loukou u lesa stálo čihadlo. „Co kdybychom si tam uvnitř udělaly piknik?“ napadlo mě na procházce. „JÓóóó!“ souhlasila nadšeně Laurinka a hned jsme doma (vlastně u babičky) začaly chystat dobrotky do krabiček. Tři druhy sušenek, vždy po dvou kusech, nějaké bonbony, slané tyčinky a dokonce jsme po cestě natrhaly ještě nějaké maliny a ostružiny.

Vyšplhaly jsme po žebříku na čihadlo a začaly na ubrousek všechny sladkosti rozkládat, když tu se ozvalo zlověstné hluboké bzučení. Sršeň! Snažila jsem se ho vyhnat bundou, aby okýnkem bez skla nevletěl dovnitř. Nebezpečí vypadalo zažehnané, my si obřadně popřály „Dobrou chuť!“ a pustily se blaženě do hodování. Ale tu se ozvalo z druhého okýnka znovu to strašidelné: „Bzzzzzzzzz...“ a sršeň se vracel. K mému zděšení u stropu nad našimi hlavami mu začalo několik temných bzučivých hlasů odpovídat (sršni tam měli hnízdo) a jako bojová letka se na nás vyřítilo snad deset sršňů najednou. „Honem pryč!“ vykřikla jsem a bleskově začala balit. Vtom Laurinka bolestně zajčela a v panice začala poskakovat držíc se za ruku. A to už bylo zle. Popadla jsem řvoucí Laurinku pod paží jak sele a dodnes nevím, jak jsem s ní sjela po žebříku a pádila po louce. Rychlost mi dodávala představa Laurinky oteklé jak meloun někde na JIPce a dva sršni bzučící mi vztekly ve vlasech. Každou chvíli jsem čekala bodnutí... Utekly jsme jim, uf!

Laurince začalo předloktí povážlivě rudnout a natékat a pořád vyděšeně plakala. „Počkej, Lauri, dáme na to lístky jitrocele, je léčivý.“ Přikládala jsem jeden lístek za druhým, štipanec se zklidnil a Laurinka začala drmolit: „Jsem statečná...moc tomu nevěřím..... JSEM STATEČNÁ!“ skončila vítězně a v tu ránu přestala plakat.

Piknik jsme si nakonec udělaly na louce, štípnutí úplně splasklo (jitrocel je fakt dobrý!) a povedlo se mi Laurinku přesvědčit, že dobrodružství se sršni bude jejím nejsilnějším prázdninovým zážitkem!

Za rok jsme se s Laurinkou uviděly na nějaké rodinné oslavě. Okamžitě mi perfektně celou kouzelnou formuli přeříkala a ujistila mě: „Teto, ani nevíš, kolikrát mi to pomohlo!“ No prosím, jak prostě...

A co pomáhá na naše dospělé strachy? Místo kouzelné formulky navrhuji použít sílu Božího slova. Mně se např. osvědčilo:

**„HOSPODIN JE MÉ SVĚTLO A MÁ SPÁSA, ČEHO BYCH SE BÁL?
HOSPODIN JE ZÁŠTITA MÉHO ŽIVOTA, PŘED KÝM BYCH SE TŘÁSL?“**

Přeříkávat tak dlouho, až to zabere.

teta Fany

Informace říjen/listopad

---

22. 10. BĚH PRO ELIŠKU, kostel Svatého Ducha

23. 10. VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA SVATÉHO DUCHA

25. 10. v 18.00 POCTA KARLU IV. RECITÁL ŠTĚPÁN RAKA, kostel Svatého Ducha

27. 10. v 19.00 NÁBOŽENSTVÍ PRO DOSPĚLÉ, farní sálek, Tomáš Hořínek

3. 11. v 18.00 DUŠIČKOVÁ POBOŽNOST S PRŮVODEM KE KŘÍŽI, Kaple ve Výškovicích,

6. 11. v 16.00 DUŠIČKOVÁ POBOŽNOST NA HŘBITOVĚ V ZÁBŘEHU

FARNÍ NABÍDKA – INFORMACE K VÝUCE ANGLIČTINY:

* pro nejmenší děti, školáky, studenty i dospělé

* pro začátečníky i pokročilé

* výuka uzpůsobená na míru podle potřeby a požadavků účastníka/ů kursu:

- konverzace dle tematických okruhů

- příprava na zkoušky

- příprava na cestu do zahraničí

- výuka podle metodiky (učebnice New English File, Cookie&Friends)

* nejsem pedagog, ale mám tříletou praxi s výukou angličtiny a geny po rodičích

* mám zkušenosti s využitím angličtiny v praxi: jednání se zahraničními klienty a práce pro nadnárodní americkou společnost; každodenní komunikace, psaní a vydávání časopisu

* vlastním živnostenský list i certifikát

Komunikuji nejen v angličtině, ale i v němčině (úroveň min B2), jen němčinu jsem zatím nevyučovala, ale pokud by byl zájem, zkusila bych to.

Kontakt: **Ing. Jitka Švihelová**, jitkasvih@seznam.cz, T: 776 342 654
